

Απόφαση 162 / 2018 (Α2, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 162/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α2' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Δήμητρα Παπαντωνοπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αντώνιο Ζευγώλη, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Γεώργιο Κοντό και Μιλτιάδη Χατζηγεωργίου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 28 Νοεμβρίου 2016, με την παρουσία και της γραμματέως, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των αναιρεσειόντων: 1) Β. Μ. του Ν. και 2) Δ. συζύγου Β. Μ., το γένος Ι. Κ., αμοτέρων κατοίκων ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από την πληρεξούσια δικηγόρο τους Μαρία Κοκόνογλου, με δήλωση του άρθρου 242 παρ.2 του Κ.Πολ.Δ. Του αναιρεσιβλήτου: Ρ. Α. του Η., κατοίκου ..., ο οποίος δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 20-7-2009 αγωγή του ήδη αναιρεσιβλήτου, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Μυτιλήνης. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 454/2012 του ίδιου Δικαστηρίου και 100/2014 του Μονομελούς Εφετείου Βορείου Αιγαίου. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσειόντες με την από 2-6-2015 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Μιλτιάδης Χατζηγεωργίου ανέγνωσε την από 5-1-2016 έκθεση του ήδη αποχωρήσαντος από την Υπηρεσία Αρεοπαγίτη Εμμανουήλ Κλαδογένη, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από τις διατάξεις των άρθρων 568 § 4 και 576 §§ 1-2 Κ.Πολ.Δ. συνάγεται ότι, επί ερημοδικίας στην αναιρετική δίκη, ερευνάται αυτεπαγγέλτως αν ο απολειπόμενος διάδικος επισπεύδει τη συζήτηση ή αν κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα και σε αρνητική περίπτωση κηρύσσεται απαράδεκτη η συζήτηση ως προς το διάδικο αυτό. Στην προκειμένη περίπτωση, κατά τη συζήτηση της υποθέσεως, στην αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο εμφανίσθηκαν και παραστάθηκαν μόνον οι αναιρεσειόντες, ενώ δεν εμφανίσθηκε ούτε παραστάθηκε κατά τη συζήτηση αυτή ο αναιρεσιβλήτος. Προς απόδειξη της κλητεύσεώς του οι αναιρεσειόντες προσκομίζουν την υπ' αριθμ. .../23-2-2016 έκθεση επιδόσεως του Δικαστικού Επιμελητή της περιφέρειας Βορείου Αιγαίου Ε. Π. και την όμοια, υπ' αριθμ. .../21-7-2015 του ίδιου Δικαστικού Επιμελητή από τις οποίες προκύπτει ότι έχει επιδοθεί στον αναιρεσιβλήτο

το δικόγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως με κλήση προς συζήτηση κατά την αρχικά ορισθείσα δικάσιμο της 18-1-2016 κατά την οποία αναβλήθηκε η συζήτηση για την αναφερόμενη στην αρχή της αποφάσεως, καθώς και κλήση για εμφάνιση κατά την τελευταία αυτή δικάσιμο. Επομένως, πρέπει να προχωρήσει η συζήτηση της αιτήσεως αναιρέσεως, παρά την απουσία του αναιρεσιβλήτου.

Κατά την διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 1 εδ. α' Κ.Πολ.Δ., "Αναίρεση επιτρέπεται, αν παραβιάσθηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών". Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοσθεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του ή αν εφαρμοσθεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοσθεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή. Η νομική αοριστία της αγωγής που συνδέεται με την νομική εκτίμηση του εφαρμοστέου κανόνα ουσιαστικού δικαίου, ελέγχεται ως παραβίαση από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ., εάν το δικαστήριο για το σχηματισμό της περί νομικής επάρκειας της αγωγής κρίσης του αξίωσε περισσότερα στοιχεία από όσα απαιτεί ο νόμος προς θεμελίωση του δικαίωματος ή αρκέστηκε σε λιγότερα, ενώ η ποσοτική ή ποιοτική αοριστία της αγωγής, η οποία υπάρχει όταν δεν αναφέρονται όλα τα στοιχεία που απαιτούνται κατά νόμον για τη θεμελίωση του αιτήματος της αγωγής, ελέγχεται ως παραβίαση από τους αριθμούς 14 ή 8 του άρθρου 559 Κ. Πολ. Δ. Σε κάθε όμως περίπτωση η αοριστία του δικογράφου της αγωγής πρέπει να προτείνεται στο δικαστήριο της ουσίας για να δημιουργείται λόγος αναιρέσεως σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 562 § 2 Κ.Πολ.Δ., δεδομένου ότι ο σχετικός ισχυρισμός δεν είναι από εκείνους, οι οποίοι κατ' εξαίρεση λαμβάνονται υπόψη και χωρίς να προταθούν στο δικαστήριο της ουσίας και ειδικώς δεν αφορά τη δημόσια τάξη. Εξάλλου για να ληφθεί υπόψη κατά το άρθρο 562 παρ.2 εδ.γ'ΚΠολΔ λόγος αναιρέσεως που προτείνεται για πρώτη φορά στον Άρειο Πάγο και στηρίζεται σε ισχυρισμό που αφορά τη δημόσια τάξη, πρέπει να αποδεικνύεται από τα έγγραφα της δίκης ότι οι πραγματικές προϋποθέσεις στις οποίες στηρίζεται, είχαν προβληθεί ενώπιον του δικαστηρίου της ουσίας. Κατά το άρθρο 559 αριθ.19 ΚΠολΔ: "Αναίρεση επιτρέπεται, αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζήτημα που ασκεί ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης". Ο λόγος αναιρέσεως για έλλειψη νόμιμης βάσεως της αποφάσεως ιδρύεται, όταν δεν προκύπτουν σαφώς από το αιτιολογικό τα περιστατικά που είναι αναγκαία για την κρίση του δικαστηρίου στην συγκεκριμένη περίπτωση περί της συνδρομής των νομίμων όρων και προϋποθέσεων της διατάξεως που εφαρμόστηκε η περί της μη συνδρομής τούτων που αποκλείει την εφαρμογή τους, καθώς και όταν η απόφαση έχει ανεπαρκείς ή αντιφατικές αιτιολογίες ως προς τον νομικό χαρακτηρισμό των περιστατικών που έγιναν δεκτά και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Κατά το άρθρο 562 § 2 ΚΠολΔ, είναι απαράδεκτος λόγος αναιρέσεως που στηρίζεται σε ισχυρισμό ο οποίος δεν προτάθηκε νόμιμα στο δικαστήριο της ουσίας, εκτός αν πρόκειται: α) για παράβαση που δεν μπορεί να προβληθεί στο δικαστήριο της ουσίας, β) για σφάλμα που προκύπτει από την ίδια την απόφαση και γ) για ισχυρισμό που αφορά την δημόσια τάξη. Η διάταξη αυτή, η οποία αποτελεί εκδήλωση της θεμελιώδους αρχής, ότι ο Άρειος Πάγος ελέγχει τη νομιμότητα της αποφάσεως του δικαστηρίου της ουσίας με βάση την πραγματική και νομική κατάσταση που όφειλε να

λάβει υπόψη ο ουσιαστικός δικαστής, καθιερώνει ειδική προϋπόθεση του παραδεκτού των λόγων αναιρέσεως, η συνδρομή της οποίας πρέπει να προκύπτει από το αναιρετήριο. Πρέπει δηλαδή να αναφέρεται στο αναιρετήριο, ότι ο ισχυρισμός που στηρίζει τον λόγο αναιρέσεως είχε προταθεί στο δικαστήριο το οποίο εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση, έστω και αν ο εν λόγω ισχυρισμός ερευνάται αυτεπαγγέλτως από το δικαστήριο της ουσίας. Κατά τα άρθρα 118 § 4 και 216 ΚΠολΔ, το δικόγραφο της αγωγής εκτός από τα άλλα στοιχεία, πρέπει να περιέχει α) σαφή έκθεση των γεγονότων που θεμελιώνουν σύμφωνα με το νόμο την αγωγή και δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, β) ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς και γ) ορισμένο αίτημα. Η μη πλήρης αναφορά των περιστατικών αυτών καθιστά την αγωγή αόριστη και οδηγεί στην απόρριψη της ως απαράδεκτης για έλλειψη διαδικαστικής προϋποθέσεως. Εξ άλλου, από τα άρθρα 681, 682, 694 εδ. α' Α.Κ. προκύπτει, ότι με την σύμβαση έργου ο εργολάβος έχει υποχρέωση να εκτελέσει το έργο και ο εργοδότης να καταβάλει την συμφωνημένη αμοιβή στον εργολάβο, η οποία καταβάλλεται κατά την παράδοση του έργου. Αν η αμοιβή συνίσταται σε χρήματα και δεν πιστώθηκε, είναι τοκοφόρα από την παράδοση του έργου. Από τον συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων συνάγεται, ότι για το ορισμένο της αγωγής εργολάβου που ενάγει τον εργοδότη για την καταβολή της αμοιβής του, απαιτείται η επίκληση της καταρτισθείσης συμβάσεως έργου, του συμφωνηθέντος έργου, της εκτελέσεως και παραδόσεως τούτου στον εργοδότη και της συμφωνηθείσης αμοιβής. Στην περίπτωση δε κατά την οποία η αμοιβή ζητείται εντόκως από το χρονικό σημείο της παραδόσεως του έργου, πρέπει να αναφέρεται στην αγωγή και ο χρόνος αυτός. Περαιτέρω, από τις διατάξεις των άρθρων 15 § 5 και 86 § 1 εδ.α' του ισχύσαντος κατά τον χρόνο συνάψεως της επίδικης συμβάσεως, αλλά και κατά τον χρόνο της συζητήσεως της παρούσης υποθέσεως στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο Νόμου 3386/2005 (είσοδος, διαμονή κλπ. υπηκόων τρίτων χωρών), προκύπτει, ότι για την παροχή εξηρημένης εργασίας ή την παροχή υπηρεσιών ή έργου από πολίτη τρίτης χώρας, ήτοι φυσικό πρόσωπο το οποίο δεν έχει την ελληνική ιθαγένεια ούτε την ιθαγένεια άλλου κράτους - μέλους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, απαιτείται αυτός να είναι εφοδιασμένος με σχετική άδεια διαμονής για την εξαρτημένη εργασία ή την παροχή υπηρεσιών ή έργου, η έλλειψη της οποίας καθιστά άκυρη την σχετική σύμβαση, σύμφωνα με τα άρθρα 3, 174 και 180 ΑΚ, καθόσον οι ανωτέρω διατάξεις του Ν.3386/2005 είναι δημοσίας τάξεως (πρβλ. ΑΠ 927/2001). Εν τέλει, από τα άρθρα 2 § 1 και 19 § 1 Π.Δ.186/1992 (Κώδικας Βιβλίων και Στοιχείων) προβλέπεται, ότι κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή κοινωνία του Αστικού Κώδικα που ασκεί δραστηριότητα στην Ελλάδα για την απόκτηση εισοδήματος από εμπορική, βιομηχανική κ.λπ. επιχείρηση ή από ελευθέριο επάγγελμα, οφείλει να τηρεί τα αναφερόμενα στο πρώτο άρθρο βιβλία και στοιχεία και να θεωρεί αυτά, πριν από κάθε χρησιμοποίησή τους, στον αρμόδιο προϊστάμενο Δ.Ο.Υ. Από καμμία όμως περαιτέρω διάταξη προκύπτει, ότι η παράλειψη των υποχρεώσεων αυτών ή της δηλώσεως ενάρξεως εργασιών από τον εργολάβο καθιστά αδύνατη την σύναψη έγκυρης συμβάσεως έργου από αυτόν.

Στην προκειμένη περίπτωση, ο ενάγων και ήδη αναιρεσίβλητος εκθέτει στην αγωγή του, ότι με σύμβαση έργου συναφθείσα στον ... Λέσβου στις αρχές του μηνός Μαΐου του έτους 2007 μεταξύ αυτού και των εναγομένων, ο ίδιος ανέλαβε ως εργολάβος και έναντι της συμφωνηθείσης αμοιβής για κάθε επί μέρους εργασία, να επισκευάσει τις

δύο, κείμενες στην περιφέρεια του Δήμου ..., οικίες των εναγομένων και να κατασκευάσει προσθήκη σε μία από αυτές. Ότι οι εργασίες διήρκεσαν στη μεν πρώτη οικία από 8-5-2007 έως 10-6-2007, στη δεύτερη δε από 25-6-2007 έως 24-3-2008 και εν τέλει παρέδωσε, με ολοκληρωμένο το έργο, τις οικίες στους εναγομένους, οι οποίοι τις παρέλαβαν ανεπιφύλακτα. Αφού δε ο ενάγων περιγράφει λεπτομερώς τις γενόμενες εργασίες και αναφέρει το ποσόν της αμοιβής του για κάθε μία από αυτές κατ' αποκοπήν ή κατά μονάδα μήκους ή επιφάνειας ή όγκου, προσδιορίζει το συνολικό ποσόν της αμοιβής του, για μεν την πρώτη οικία στο ποσόν των 8.386,80 ευρώ, έναντι του οποίου οι εναγόμενοι κατέβαλαν 5.900 ευρώ και απομένει οφειλόμενο υπόλοιπο 2.486,80 ευρώ, για δε την δεύτερη στο ποσόν των 22.361,40 ευρώ, έναντι του οποίου οι εναγόμενοι κατέβαλαν 10.430 ευρώ και απομένει οφειλόμενο υπόλοιπο 11.931,40 ευρώ, ήτοι οι τελευταίοι οφείλουν ακόμη συνολικώς 14.418,20 ευρώ. Ζητεί δε εν τέλει ο ενάγων, να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι, να καταβάλουν εις ολόκληρον έκαστος σε εκείνον το ποσόν των 14.418, 20 ευρώ νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής. Το Εφετείο, με την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχθηκε τα ακόλουθα: "Στις αρχές Μαΐου 2007 οι εναγόμενοι κατήρτισαν με τον ενάγοντα προφορική σύμβαση έργου, με την οποία του ανέθεσαν την επισκευή μίας οικίας στην περιοχή "...", καθώς και την επισκευή μία οικίας και την κατασκευή προσθήκης σ' αυτήν στο δημοτικό διαμέρισμα ..., έναντι συμφωνηθείσης αμοιβής, η οποία θα καταβαλλόταν σταδιακά, ανάλογα με την πρόοδο των εργασιών, για άλλες μεν εργασίες κατ' αποκοπήν, για άλλες δε κατά μονάδα εργασίας, κατά τα κατωτέρω εκτιθέμενα. Οι συμφωνηθείσες εργασίες, τις οποίες εκτέλεσε ο ενάγων από 8.5 έως 10.6.2007 στην πρώτη, ως άνω, οικία και από 25.6.2007 έως 24.3.2008 στη δεύτερη οικία και οι συμφωνηθείσες για καθεμία αμοιβές έχουν ως ακολούθως: Α. για την πρώτη οικία: 1) για εργασίες εκσκαφών αμοιβή κατ' αποκοπήν 475 ευρώ (...), ήτοι συνολική συμφωνηθείσα αμοιβή για τις ανωτέρω εργασίες, ποσού 8.386,80 ευρώ, προς μερική εξόφληση του οποίου οι εναγόμενοι κατέβαλαν στον ενάγοντα το ποσό των 5.900 ευρώ, εξακολουθούν δε να του οφείλουν το ποσό των 2.486,80 ευρώ και Β. για τη δεύτερη οικία: 1) για εργασίες καθαίρεσεων α) για καθαίρεση παλαιάς κουζίνας αμοιβή κατ' αποκοπή 100 ευρώ (...) ήτοι συνολικά για διάφορες εργασίες αμοιβή 10.784 ευρώ και συνολική συμφωνηθείσα αμοιβή, για όλες τις ανωτέρω εργασίες στη δεύτερη οικία, ποσού 22.361,40 ευρώ, προς μερική εξόφληση του οποίου οι εναγόμενοι κατέβαλαν στον ενάγοντα το ποσό των 10.430 ευρώ, εξακολουθούν δε να του οφείλουν το ποσό των 11.931,40 ευρώ. Επομένως, το συνολικό ποσό και για τις δύο οικίες, το οποίο οι εναγόμενοι εξακολουθούν να οφείλουν στον ενάγοντα, ως αμοιβή, παρά το γεγονός ότι αυτός εκτέλεσε όλες τις συμφωνηθείσες εργασίες και οι εναγόμενοι παρέλαβαν ανεπιφύλακτα και τις δύο οικίες, ανέρχεται σε 14.418,20 ευρώ (...). Με τους δύο πρώτους λόγους της έφεσης, οι εναγόμενοι, αφενός μεν παραπονούνται για την απόρριψη του αιτήματός τους περί επίδειξης εγγράφου έναρξης εργασιών του ενάγοντος από την αρμόδια ΔΟΥ, καθώς η έλλειψη σχετικού εγγράφου θα αποδείκνυε ότι ο ενάγων δεν είχε δικαίωμα προς σύναψη εργολαβικών εργασιών, αφετέρου δε ισχυρίζονται ότι, ελλείψει σχετικού εγγράφου, ο ενάγων δεν αποκτά την ιδιότητα του εργολάβου, γεγονός που καθιστά άκυρη οποιαδήποτε σύμβαση καταρτίζει υπό την ανωτέρω ιδιότητα, αφού δεν έχει τα απαιτούμενα προσόντα, και δεν είναι εφοδιασμένος με τη σχετική άδεια για να επιχειρεί σχετικές εργασίες. Οι ανωτέρω λόγοι συνέχονται με τον ισχυρισμό των εναγομένων, ότι με τον ενάγοντα δεν υπήρξε σύμβαση έργου, αλλά σύμβαση εργασίας,

προς επίρρωση δε αυτού προσκομίζουν αναλυτικές περιοδικές δηλώσεις οικοδομοτεχνικού έργου, στις οποίες εμφανίζεται ότι ο ενάγων αμείφθηκε την ανωτέρω περίοδο με ημερομίσθια. Οι ανωτέρω λόγοι θα πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι, καθώς, ακόμη και αν ήθελε υποτεθεί ότι ο ενάγων δεν έχει προβεί σε έναρξη εργασιών στην αρμόδια ΔΟΥ ως εργολάβος οικοδομών, η παράλειψη αυτή δεν συνεπάγεται ότι δεν προβαίνει εν τοις πράγμασι σε σύναψη εργολαβιών, για τις οποίες δικαιούται τη συμφωνηθείσα αμοιβή, όπως συνέβη στην κρινόμενη υπόθεση, ανεξάρτητα από την τυχόν παράβαση των σχετικών διατάξεων περί ασφαλιστικών και φορολογικών υποχρεώσεων, ενώ οι ανωτέρω δηλώσεις δεν αποδεικνύουν, άνευ ετέρου, τη φύση της μεταξύ των διαδίκων σχέσης, ήτοι αυτή της σύμβασης εργασίας, καθώς αποτελεί συνήθη πρακτική στο χώρο της οικοδομής, για λόγους φορολογικούς και ασφαλιστικούς, να δηλώνεται ο εργολάβος ως απλός εργάτης. Ακολουθώντας δε, το Εφετείο απέρριψε κατ' ουσίαν την έφεση των εναγομένων -αναιρεσειόντων και επικύρωσε την απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, με την οποία είχε γίνει δεκτή η αγωγή και υποχρεώθηκαν εκείνοι να καταβάλουν κατ' ισομοιρίαν στον ενάγοντα - αναιρεσίβλητο και νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής το αιτούμενο ποσόν των 14.418,20 ευρώ.

Από το ως άνω περιεχόμενο του δικογράφου της αγωγής και από τις παραδοχές του Εφετείου προκύπτουν τα ακόλουθα: Η αγωγή είναι επαρκώς ορισμένη, καθόσον περιέχει όλα τα απαιτούμενα κατά νόμον και αναφερθέντα στην αρχή στοιχεία αγωγής για καταβολή της αμοιβής από σύμβαση έργου και ειδικότερα περιέχει την καταρτισθείσα σύμβαση και το συμφωνηθέν έργο, την εκτέλεση αυτού και την παράδοσή του στους εργοδότες, την συμφωνηθείσα αμοιβή και τον χρόνο παραδόσεως του έργου, καίτοι το τελευταίο στοιχείο δεν είναι απαραίτητο, αφού ο ενάγων εργολάβος δεν ζητεί τόκους από της παραδόσεως του έργου, αλλά από της ασκήσεως της αγωγής, ούτε είναι απαραίτητο να αναφέρεται στην αγωγή ο συμφωνηθείς χρόνος παραδόσεως του έργου. Επί πλέον, ο ενάγων δεν ήταν υποχρεωμένος, για το ορισμένο της αγωγής του, να αναφέρει σε αυτήν ότι είναι Έλλην υπήκοος ή υπήκοος κράτους - μέλους της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, ούτε και το Εφετείο ήταν υποχρεωμένο άνευ άλλου τινός να ερευνήσει την υπηκοότητα εκείνου και μάλιστα εάν είναι υπήκοος τρίτης, εκτός της Ευρωπαϊκής Ενώσεως χώρας (και ειδικότερα υπήκοος της Αλβανίας), αφού από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν αποδεικνύεται ξένη υπηκοότητα αυτού, μη αρκούντος προς τούτο του ονόματος και του επωνύμου του, αφού άλλωστε και οι αναιρεσειόντες ουδόλως προέβαλαν σχετικό ισχυρισμό ενώπιον αμφοτέρων των δικαστηρίων της ουσίας όπως προκύπτει τούτο από την παραδεκτή επισκόπηση του δικογράφου των πρωτοβαθμίων προτάσεων του και της εφέσεως, ώστε να μπορεί να ληφθεί υπόψη ο προβαλλόμενος το πρώτον ενώπιον του Αρείου Πάγου ισχυρισμός του που αφορά τη δημόσια τάξη. Εν τέλει, δεν απαιτείτο για την εγκυρότητα της ένδικης συμβάσεως έργου η προηγουμένη, σύμφωνα με τα άρθρα 2 § 1 και 19 § 1 Π.Δ. 186/1992, θεώρηση και εν συνεχεία τήρηση των προβλεπομένων από τις διατάξεις αυτές βιβλίων και στοιχείων. Ακολουθώντας, το Εφετείο δεν υπέπεσε στις πλημμέλειες των αριθμών 1, 14, 19 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, καθόσον ορθώς ερμήνευσε και εφάρμοσε τις αναφερόμενες στην αρχή διατάξεις του Αστικού Κώδικος, του Ν.3386/2005 και του Π.Δ/τος 186/1992, χαρακτηρίζοντας την επίδικη σχέση ως σύμβαση έργου και κρίνοντας την αγωγή ορισμένη, δεν παραβίασε δε τις ίδιες διατάξεις ούτε εκ πλαγίου, καθόσον περιέλαβε στην απόφασή του σαφείς και επαρκείς

αιτιολογίες και όλοι οι υποστηρίζοντες τα αντίθετα λόγοι αναιρέσεως είναι αβάσιμοι. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναίρεσης και να διαταχθεί η εισαγωγή του κατατεθέντος από τους αναιρεσείοντες παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο, ενώ λόγω της ερημοδικίας του αναιρεσιβλήτου δεν θα επιδικασθούν δικαστικά έξοδα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την από 2 Ιουνίου 2015 αίτηση των 1) Β. Μ. του Ν. και 2) Δ. συζ. Β. Μ. το γένος Ι. Κ. για αναίρεση της υπ' αριθμ. 100/2014 αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Βορείου Αιγαίου.

Διατάσσει την εισαγωγή του κατατεθέντος από τους αναιρεσείοντες παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 2 Μαΐου 2017.
Η ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 23 Ιανουαρίου 2018.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΑΡΕΟΠΑΓΙΤΗΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ